

POWONIAĆ (6) *vb pf i [impf]*

Oba o oraz a jasne.

inf powoniać (1). ◇ fut [i praes 1 sg powoniām]. ◇ 3 sg powoniå (1). ◇ praet 3 sg m powoniåł (1). f powoniała (1). ◇ imp 2 sg powoniåj (2).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde bez cytatu s.v. powonić.

(Po)wqchać; odorari, olfacere Mqcz (4) : Tu sagacius odorabere, Ty pilniey powoniay. Mqcz 260a; [Powoniam/ Odro, olfacio. Volck Ttt].

powoniać czego (3): Måłpá kiedy [...] vft lwowych powoniåłå: [...] Táko fie ieft wymówiå: Ná wonic fie teras nie znam/ Bo wielką rymę w noście mam BierEz R3; Vis olfacere istud pomum, Chcesz powoniåć tego yabłká. Mqcz 261d, 260a.

powoniać co a. czego (2): kiedy práwe mułzkum/ tedy thák mocne ieft/ iż gdy go powonia/ wneth fie krew nosem rzući. BielKron 267v; [Noe] fkoro ftånął ná ziemi oney/ zbudował napierwey ołtarz P. Bogu/ y uczynił ná nim z krwi bydlåt y ptåkow czyłstych ofiåry. [...] łodkołści ofiar onych powoniåł Pan Bog SkarŻyw 271.

Synonimy: powqchać, wqchać.

Formacje współrdzenne cf WONIAĆ.

Cf POWONIANIE, POWONIENIE